

Arrest

nr. 72 391 van 21 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 augustus 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 maart 2011 dienden verzoeker en zijn echtgenote een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Nadat bleek dat verzoeker en zijn echtgenote asielaanvragen hadden ingediend in Polen, werden de Poolse autoriteiten om hun terugname verzocht op grond van artikel 16 (1) e van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening). Op 17 mei 2011 stemden de Poolse autoriteiten in met dit verzoek tot terugname.

1.3. Op 19 augustus 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater) ten aanzien van verzoeker en zijn echtgenote. Deze beslissingen werden hen betekend op 19 augustus 2011.

De beslissing die aan verzoeker betekend werd is in casu de bestreden beslissing (cfr. punt 2) en is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde G.T. (...) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, zijn echtgenote en hun vijf minderjarige kinderen vroegen op 14.03.2011 een tweede maal asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 17.04.2008 asiel vroeg in Polen. De betrokkene en zijn gezin vroegen op 27.05.2008 een eerste maal asiel in België. Op 10.06.2008 werd terugname gevraagd aan Polen, dat op 11.06.2008 instemde met de terugname. De betrokkene was op 18.06.2008 het voorwerp van een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en werd op 10.07.2008 aan Polen overgedragen. De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor dat hij in Polen subsidiaire bescherming verwierf, maar op 26.06.2010 met zijn gezin vanuit Polen opnieuw naar België kwam. De betrokkene voegde toe dat hij in juli 2010 zonder zijn gezin naar Polen terugkeerde en er tot september 2010 verbleef. Hij verliet naar eigen zeggen het grondgebied van de Lidstaten niet. Hij legde zijn Poolse verblijfsdocumenten voor bij zijn aanmelding als asielzoeker. Op 10.05.2011 werd een terugnameverzoek gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 17.05.2011 instemden met ons verzoek.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij opnieuw een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene antwoordde dat hij in Polen sinds mei 2010 geen uitkering meer ontving en er niet in slaagde werk te vinden. Daarom besloot hij met zijn gezin terug naar België te komen. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

Verder merken we op dat Polen op 17.05.2011 instemde met de terugname van de betrokkene en de behandeling van zijn asielaanvraag op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003. Dit betekent dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene zijn in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en hem niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder onderzoek van zijn asielaanvraag.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij in Polen geen uitkering meer kreeg en er niet in slaagde werk te vinden en zijn gezin niet meer kon ondersteunen wijzen we op het feit dat de betrokkene verklaart dat hij in Polen in 2009 subsidiaire bescherming verwierf. De door hem aangebrachte documenten bevestigen dit. Dit impliceert dat de betrokkene geen asielzoeker meer is en dan ook niet meer in de opvangstructuren voor asielzoekers werd opgenomen. Het is de betrokkene toegestaan in Polen te verblijven, te werken en huisvesting te zoeken. De Poolse instanties zijn er, gezien het verblijfsstatuut van de betrokkene, niet toe gehouden de betrokkene huisvesting of werk aan te bieden. Er is afgaande op de verklaringen van de betrokkene geen enkele aanleiding om te stellen dat de Poolse instanties de artikels 26 (toegang tot werk) en 28 (toegang tot sociale voorzieningen) van de Europese Richtlijn 2004/83/EG niet zouden naleven. Het feit dat de betrokkene in Polen naar eigen zeggen geen uitkering meer ontving en geen werk kon vinden kan dan ook geen grond zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag door de Belgische instanties en kunnen niet worden beschouwd als

feiten of omstandigheden, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder uit te de betrokkene tijdens zijn verhoor geen vrees tegenover de Poolse instanties.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).). Er mag dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van nonrefoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde dat behalve de leden van zijn gezin nog een familielid, een schoonzus, in België verblijft. We merken op dat deze in België verblijvende schoonzus niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven door artikel 2, i) van Verordening 343/2003. Gezien de artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 uitdrukkelijk de hereniging met gezinsleden toestaan kan in dit geval geen toepassing van deze artikels worden gemaakt.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat een overdracht aan Polen omwille van redenen van gezondheid in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan Polen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd.”

2. Over de rechtspleging

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vaststelde dat het verzoekschrift van 30 augustus 2011 werd ingediend door verzoeker en zijn echtgenote, mevrouw G.Y., doch dat enkel voor verzoeker een bewijs voor een kosteloze rechtspleging werd bijgebracht. Op 29 september 2011 werd bij aangetekend schrijven gericht aan mevrouw G.Y. op haar gekozen woonplaats, de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 september 2011 verstuurd waarbij gewezen werd op artikel 39/68-1, § 5, eerste en derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat de termijn bepaalt waarbinnen de betaling van het rolrecht dient verricht te worden. Aangezien vastgesteld werd dat het verschuldigd rolrecht niet werd betaald door mevrouw G.Y., werd zij per aangetekend schrijven van 21 oktober 2011 op haar gekozen woonplaats in kennis gesteld van het feit dat haar beroep niet op de rol geplaatst werd. Het beroep werd derhalve enkel op de rol geplaatst voor verzoeker, aan wie de kosteloze rechtspleging werd toegekend. Het beroep wordt derhalve enkel onderzocht voor zover het werd ingediend door verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van “het artikel 9ter Vw ; artikel 3 Europees verdrag voor de Rechten van de mens, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“De verwerende partij handelt “kennelijk onredelijk” wanneer het een uitwijzingsbevel afgeeft aan een vreemdeling met een lopende regularisatieaanvraag zonder eerst een beslissing te nemen over die aanvraag.

Doordat de bestreden beslissing niets motiveert over de medische problemen van de echtgenote van verzoeker, die een ontvankelijkheidsbeslissing werd verleend inzake een aanvraag 9ter, en toch een bevel heeft:

Terwijl het kennelijk onredelijk is om een verwijderingsmaatregel te nemen alvorens uitspraak te doen over een aanvraag voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden.

Geen uitwijzingsbevel tijdens hangende regularisatie-aanvraag

Volgens Franstalige rechtspraak van de Raad van State mag de Dienst Vreemdelingenzaken geen uitwijzingsbevel (BGV) afleveren aan een vreemdeling met een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf, zolang DVZ niet eerst een beslissing neemt over de aanvraag (voor een machtiging tot verblijf). De Nederlandstalige rechtspraak laat dat soms wel toe. In de praktijk komt deze situatie het meest voor bij afwijzing van een asielaanvraag terwijl er ook een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis, 9ter of het oude 9 lid 3 van de Verblijfswet ingediend is. De DVZ maakt in de praktijk het volgende onderscheid:

- *9ter (of het oude 9 lid 3 om medische redenen): DVZ geeft sinds kort geen BGV (bijlage 13quinquies) meer voor DVZ beslist over de 9ter aanvraag.*
- *9bis (of het oude 9 lid 3 om humanitaire redenen): DVZ geeft geen BGV (bijlage 13quinquies) als de 9bis aanvraag lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie van 19/7/2009, of als een repatriëring een schending zou kunnen uitmaken van artikel 3 of 8 EVRM.*

De oude, gecasseerde RvV (Fr) rechtspraak:

In de twee Franstalige arresten casseert de Raad van State principearresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 juli 2008, die we eerder in nieuwsbrief 2008/12 bespraken. Volgens de oude arresten RvV 31/07/08, nrs. 14.727 en 14.731, sluit een hangende aanvraag artikel 9, derde lid van de Verblijfswet de afgifte van een BGV in principe niet uit, tenzij de vreemdeling elementen heeft aangebracht waaruit een mogelijke schending van een fundamenteel recht blijkt met directe werking in België. Alleen wanneer de aangehaalde schending van fundamentele rechten op precieze en gemotiveerde wijze zijn uiteengezet, is de overheid volgens de RvV verplicht deze eerst te beoordelen vooraleer de aanvrager uit te wijzen.

De nieuwe RvS (Fr) arresten:

Volgens de Franstalige kamers van de Raad van State (RvS 1 oktober 2009, nr. 196.577 en RvS 3 december 2009, nr. 198.507) is die rechtspraak van de RvV te restrictief. Elke afgifte van een BGV aan een vreemdeling met een hangende regularisatieaanvraag houdt een schending in van de formele motiveringsplicht (los van de vraag of er een fundamenteel recht met directe werking aangehaald werd). Op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur moet de overheid een beslissing nemen op basis van alle elementen in het dossier. Hiermee herbevestigen de Franstalige kamers van de Raad van State hun oude, vaststaande rechtspraak.

Zodat de motivering van de beslissing waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig.

- RvS 22/2/2000, nr. 85524, gepubliceerd in Tijdschrift Vreemdelingenrecht, jaargang 2000, nr 2, p 154

RvS 17/5/1995, nr 53317, gepubliceerd in Tijdschrift Vreemdelingenrecht, jaargang 1995, nr 2, p 158

- RvS 10/6/1995, nr 47841, gepubliceerd in Tijdschrift Vreemdelingenrecht, jaargang 1995, nr 1, p 56

• Zie ondermeer: T. Vreemd, 1995, 158; RvS 13 december 1995, nr. 56.991; RvS 1 februari 1996, nr. 57.976; RvS 1 februari 1996, nr. 57.977, T. Vreemd. 1996, 67; RvS 5 maart 1996, nr. 58.454; RvS 26 april 1996, nr. 59.276; RvS 5 juni 1996, nr. 59.881; RvS 2 oktober 1997, nr. 68.617; RvS 9 januari 1998, nr. 70.586; RvS 24 november 1998, nr. 77.150; RvS 22 februari 2000, nr. 85.524, T. Vreemd. 2000, 154 RvV 31 juli 2008, nr. 14.727, met noot van L. DENYS in T. Vreemd. 2008, 276. RvV, 28 november 2008, nr. 19.745

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 9ter van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivrn de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel wordt gegeven.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Verzoeker betwist de feitelijke juistheid van de motivatie van verwerende partij.

Zijn echtgenote heeft geen kennis van een beslissing noch een beslissing betekend gekregen van inzake haar aanvraag 9ter die ontvankelijk werd verklaard..

Zodat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden en Polen niet bevoegd is conform artikel 14.

België dient zich bevoegd te verklaren voor verzoeker op basis van artikel 8 Europese verordening 343/2003

Minstens is er een schending van de zorgvuldigheidsverplichting gezien verwerende partij geen kopie van de beweerde beslissing toevoegde."

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) De verwerende partij merkt vooreerst op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegdemotivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). Verzoekers kennen klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvechten in hun verzoekschrift. Ter ondersteuning kan verwezen worden naar vaste rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (R.v.St. nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St. nr. 164.298, 31 oktober 2006)." (RVV, nr. 10.529, 30 augustus 2007)

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat verzoekers er ten onrechte van uitgaan dat de bestreden beslissing hen niet mocht worden gegeven omdat er nog geen beslissing zou zijn inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf, die ingediend werd door verzoekster op grond van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980. Hierbij dient te worden opgemerkt dat deze aanvraag op 16 augustus 2011 ongegrond verklaard. De loutere vaststelling dat de beslissing nog niet ter kennis gebracht zou zijn, doet geen afbreuk aan de correctheid van de motivering van de bestreden beslissing, die overigens door verzoekers op geen enkel ogenblik wordt tegengesproken. De door verzoekers aangehaalde schendingen kunnen geenszins aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is niet gegrond."

3.3. De Raad acht het eerste middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM aangezien verzoeker nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze voormelde wets- en verdragsbepaling geschonden werden door de bestreden beslissing. Het komt de Raad niet toe dit te gaan distilleren uit het betoog van verzoeker.

3.4. Verzoeker kan niet dienstig de schending van de rechten van verdediging opwerpen aangezien deze niet van toepassing zijn op zuiver administratieve beslissingsprocedure zoals deze waarin beslist wordt over een asielaanvraag(cf. RvS 28 januari 2011, nr. 6482 (c)).

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.6. Kernpunt van verzoekers betoog is dat geen rekening gehouden werd met en evenmin gemotiveerd werd aangaande een lopende aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.7. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat te specificeren wanneer hij een dergelijke aanvraag heeft ingediend en deze aanvraag evenmin toevoegt aan zijn verzoekschrift. Alleszins blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker nooit een aanvraag om medische redenen in eigen hoofde heeft ingediend. Blijkens het administratief dossier heeft verzoekers echtgenote een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ingediend. De Raad ziet niet in waarom verzoeker een motivering daaromtrent verwacht in een beslissing die enkel ten aanzien van hem getroffen wordt. Alleszins blijkt uit het administratief dossier dat de aanvraag om verblijfsmachtiging van zijn echtgenote ongegrond verklaard werd op 16 augustus 2011, wat vermeld werd in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten die getroffen werd ten aanzien van verzoekers echtgenote, zodat er ook voor verzoekers echtgenote geen sprake meer is van een lopende regularisatieaanvraag.

3.8. Aangezien het betoog van verzoeker dat er nog een regularisatieprocedure hangende is, feitelijke grondslag mist, is verzoekers uitgebreide verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State inzake het contentieux van uitwijzingsbevelen tijdens hangende regularisatieaanvragen niet dienstig.

3.9. Waar verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissing geen afdoende motivering bevat *“ivm de persoonlijke situatie van verzoeker”* blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing die een bevel om het grondgebied te verlaten omvat dat deze kritiek eveneens feitelijke grondslag mist. Alleszins laat verzoeker na te preciseren met welke elementen van zijn *“persoonlijke situatie”* geen rekening gehouden werd.

3.10. Voor wat betreft de poneringen in fine van het betoog ter ondersteuning van het eerste middel, *“Verzoeker betwist de feitelijke juistheid van de motivatie van verwerende partij. Zijn echtgenote heeft geen kennis van een beslissing noch een beslissing betekend gekregen van inzake haar aanvraag 9ter die ontvankelijk werd verklaard. Zodat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden en Polen niet bevoegd is conform artikel 14. België dient zich bevoegd te verklaren voor verzoeker op basis van artikel 8 Europese verordening 343/2003 Minstens is er een schending van de zorgvuldigheidsverplichting gezien verwerende partij geen kopie van de beweerde beslissing toevoegde”* dient de Raad op te merken dat verzoeker nalaat te preciseren op welk punt de motivering van de bestreden beslissing feitelijk onjuist is, dat onderhavig beroep enkel behandeld wordt voor zover het wordt ingediend door verzoeker derwijze dat verzoeker niet dienstig kan steunen op kritiek die zijn echtgenote betreft, waarbij ten overvloede kan verwezen worden naar het gestelde in punt 3.7., dat uit de zorgvuldigheidsplicht niet voortvloeit dat een beslissing die getroffen werd aangaande de aanvraag om verblijfsmachtiging van verzoekers echtgenote dient gevoegd worden bij de bestreden beslissing die enkel verzoeker betreft, dat verzoeker nalaat te preciseren van welk rechtsinstrument *“artikel 14”* geschonden werd, dat verzoeker nalaat te preciseren op welke wijze *“artikel 8”* van de *“Europese verordening 343/2003”* geschonden werd, minstens toont hij niet aan dat er nog een asielaanvraag lopende is van een gezinslid in België, derwijze dat, globaal genomen, voormeld betoog voor zover ontvankelijk ongegrond is.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.11. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van *“het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van artikel 3.2., 3.4, 45, 16 en 19.2 van de verordening 343/2003 van de artikelen 51/5, 62 en 71/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de*

verwijdering van vreemdelingen ; artikel 3 Europees verdrag voor de Rechten van de mens, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; van artikel 16.1 van de verordening 343/2003 van de artikelen 51/5, en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; artikel 8 Europees verdrag voor de Rechten van de mens en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van verzoeker onontvankelijk is zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Polen. Doordat de bestreden beslissing stelt:

Terwijl de bestreden beslissing niet motiveert dat de vrees voor terugkeer naar Polen onderzocht is. Zodat De bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is naar de vrees van verzoeker in Polen. Dat zelfs EU burgers in de mogelijkheid zijn om in België asiel aan te vragen.

Dat deze mogelijkheid niet werd toegepast op verzoeker nochtans een niet EU onderdaan. Dat dit uiteraard een ongelijkheid uitmaakt en de wettigheid schendt.

Dat Polen een democratisch land is voor EU onderdanen maar voor derdelanders er een gevaar kan zijn .

Bij arrest van 21 december 2009 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een weigering van de Belgische verantwoordelijkheid over een asielaanvraag (bijlage 26quater), omdat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ten onrechte niet was ingegaan op de verklaringen van verzoekende partij.

Bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering zijnde de juridische en de feitelijke overwegingen dient te worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en deze motivering moet afdoende zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen.

Een motivering van de bijlage 26quater die niet toelaat te begrijpen waarom het ingeroepen gevaar voor hun leven geen grond vormt voor de toepassing van de soevereiniteitsclausuleis een gebrekkige motivering.

Dat verzoeker hiertoe ten bewijze het volgende voegt.

a. In het rapport van ECRE wordt het volgende gesteld: "In several EU countries, Chechens are not granted refugee status when they have been officially registered in the Russian Federation, outside of Chechnya.⁸⁸ Other countries view Chechens as fleeing generally from armed conflict and not at risk of individual persecution so they do not grant refugee status and/or grant subsidiary forms of protection for this reason. (For example, Poland, Czech Republic and Norway. ECRE survey 2006.)Tsjetsjenen die in hun land uit politieke redenen vervolgd werden, die leden van de rebellen in het verleden (langer geleden of recent) zijn geweest of die in een direct conflict met de

huidige machthebbers rond de Kadyrov clan verwickeld waren, voelen zich in Polen niet beschermd. Er zijn talrijke berichten van Tsjetsjenen die aangeven dat ze in asielcentra in Polen door landgenoten of Russen met bedreigingen zijn benaderd en daarop onmiddellijk het land ontvlucht zijn. Tijdens het Oostenrijkse NGO Forum "Asylforum" in november 2008 in Salzburg, hebben de aanwezige NGO's hun bezorgdheid omtrent talrijke klachten rond onvoldoende bescherming in Polen geuit. Ook in België worden medewerkers van vluchtelingenwerkingen met deze klachten van Tsjetsjeense asielzoekers geconfronteerd. Polen is een direct buurland van Rusland. Dat Russische inlichtingendiensten in Polen opereren is geen geheim, net zomin als het feit dat de Kadyrov regering invloed op de Tsjetsjeense gemeenschap in het land probeert uit te oefenen. Tsjetsjeense asielzoekers in het asielcentrum van Lorrika vertelden bijvoorbeeld aan de auteur dat onbekende mannen hun kinderen op een speelplein benaderd hebben en in het Russisch naar hun ouders hebben gevraagd. Een voormalige Tsjetsjeense politicus, die de auteur persoonlijk kent, is Polen ontvlucht na doodsb bedreigingen van andere Tsjetsjenen. Zijn geval verduidelijkt het principiële probleem bij dit onderwerp: hij beschikt niet over schriftelijke of andere bewijzen

van de tegen hem geuite bedreigingen — hoe ook anders? Er zijn ook geen onderzoeken of rapporten die de acties van inlichtingendiensten en aanhangers van de Tsjetsjeense regering in Polen zouden kunnen bewijzen — hun bezigheden zijn tenslotte van nature uit geheim. In het

Uit Tsjetsjeense asielzoekers in Polen, Jorg Gebhard, januari 2009

Eind 2007 leefden in Polen 1.782 Tsjetsjenen als erkend vluchteling en omtrent 7.000 anderen met een subsidiaire bescherming — niet erg veel als men bedenkt dat alleen al tussen 2003 en 2005 en tussen 2007 en maart 2008 (voor het jaar 2006 zijn er geen cijfers beschikbaar) bijna 30.000 Tsjetsjenen in Polen asiel aangevraagd hebben.

Verzoekende partij is gegriefd omwille van het feit dat verwerende partij diens asielrelaas niet heeft overgemaakt aan het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor onderzoek.

De beslissingen zeggen met geen woord, waarom asielaanvraag niet in België kan worden behandeld; De beslissing is niet afdoende gemotiveerd in de mate de verwerende partij er zich tot beperkt de argumenten van verzoekende partij te noteren, doch geen besluit neemt noch positief, noch negatief; (...)"

De verzoekende partij derhalve tegen de beslissing beroep aantekent. Dat blijkt dat mijn verzoekende partij bij repatriatie naar Polen een terugkeer naar het land van herkomst deze wel degelijk mogelijk is en verzoekende partij het slachtoffer zal zijn van een daadwerkelijke en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Dat bovendien elke instantie bescherming ook de "protection subsidiaire subsidiaire" dient te controleren (cfr. het discours van Prof. Dr. Carlier in dit verband.)

Dat het recht op leven van artikel 2 EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden die de democratische staten die de Raad van Europa vormen (Hof Mensenrechten 27 september 1995 (McCamil/Verenigd Koninkrijk) Publ.. Eur. Court HR.R 1996, Senek nr. 324).

Dat hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de Aanvullende Protocolen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M schenden zolang hij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1996, (Ahmed/Oostenrijk), Rev.Dr. étr. 1997, 88).

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 71/3 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel wordt gegeven.

De vrees die verzoekende partij heeft bij chainrepatriatie voor een vernederende behandeling wordt bevestigd in recente mensenrechtenrapporten.

Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker niet correct te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve, niet afdoende motiveerde.

De motivering van de beslissing waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig."

3.12. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd in het kader van artikel 16 van de Verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling

van een asielverzoek. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers een asielaanvraag indienden bij de Poolse autoriteiten. Op 17 mei 2011 lieten de Poolse autoriteiten weten dat ze instemden met de vraag tot terugname van verzoekers, zodat Polen de verantwoordelijke staat is. De bestreden beslissing houdt dus in dat verzoekers zich dienen aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten en dat zij geenszins verplicht worden om terug te keren naar hun land van herkomst. Zij in Polen verschillende jaren verbleven en zelfs in het bezit waren van een Poolse Pobył ten gevolge van de hen toegekende subsidiaire bescherming. In de mate dat verzoekers de schending opwerpen van artikel 2 EVRM, dient te worden vastgesteld dat zij niet op concrete wijze uiteen zetten op welke wijze hun recht op leven in het gedrang komt ten gevolge van de thans bestreden beslissing. Verzoekers maken verder ook geenszins aannemelijk dat er voor hen persoonlijk een reëel risico op een slechte of oncorrecte behandeling dreigt, en dit allerminst gezien de garanties verleend door de Poolse overheid. Er is voldaan aan artikel 3 EVRM wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.). Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven". Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002,

Het tweede middel is niet gegrond."

3.13. De Raad stelt vast dat nergens in het verzoekschrift concreet wordt uitgelegd op welke wijze de bestreden beslissing de door verzoeker aangevoerde artikelen 3.2., 3.4, 16, 19.2 en 45 van de Dublin II-verordening, het in het betoog vermelde artikel 8 EVRM en het artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet schendt.

De Raad acht het middel op dit vlak dan ook onontvankelijk.

3.14. Waar verzoeker in zijn betoog ter ondersteuning van het tweede middel de schending aanhaalt van artikel 71/3 van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat deze kritiek juridische grondslag mist. Er is de Raad geen artikel 71/3 van de Vreemdelingenwet bekend.

3.15. Voor wat betreft de opwerping van de schending van de rechten van verdediging verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.4. Voor wat betreft de opwerping dat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt alsmede artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar het gestelde in punt 3.5.

3.16. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van de wettelijke criteria. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt deze lidstaat om de terugname of overname van de asielzoeker verzocht. Het is deze lidstaat die dan verder instaat voor de behandeling van de asielaanvraag. In dit proces gaat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris op geen enkel ogenblik na of er voldaan is aan de

voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt de nieuwe asielaanvraag het voorwerp van een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker kan derhalve niet dienstig de schending opwerpen van artikel 1 A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, aangezien dit de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, hem toegekend door artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, overstijgt.

3.17. Kernpunt van verzoekers betoog is dat de bestreden beslissing een voldoende inhoudelijke toetsing ontbeert naar zijn vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Polen en daaromtrent niet afdoende gemotiveerd is.

3.18. In het administratief dossier bevindt zich verzoekers Dublininterview van 16 maart 2011. Hieruit blijkt dat verzoeker verklaard heeft te beschikken over een tijdelijke verblijfsvergunning in Polen (Pobyt) op grond van een verleende subsidiaire beschermingsstatus. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de vraag *“Reden waarom betrokkene opnieuw Polen heeft verlaten ondanks zijn Pobyt”* het volgende antwoordde: *“Ik keerde in september 2010 naar België terug nadat ik vernomen had dat mijn vrouw een 9 ter (medische redenen) had ingediend. In mei 2010 werd onze uitkering in Polen stopgezet en op die manier konden we de huur niet meer betalen. Ik kon geen werk vinden in Polen en daarom bracht ik mijn gezin al in juni 2010 naar België. Ik keerde de volgende maand naar Polen terug omdat ik nogmaals wilde proberen er me te settelen en werk te vinden. Dit lukte echter niet en ook omwille van de 9 ter die mijn vrouw in België had ingediend, keerde ik naar België terug”*. Op de vraag *“Reden waarom betrokkene zich pas op 14.03.2011 op Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangemeld”* antwoordde verzoeker: *“Ik wou eerst geen asiel aanvragen, ik wilde de taal leren en werken. Ik dacht dat dit kon met mijn Poolse Pobyt. Ik zocht werk, al die tijd verbleven we bij familie van mijn vrouw in Antwerpen, Linkeroever. Maar na een tijdje waren ze het beu ons te onderhouden en zo kwamen we op straat terecht. Ik vernam dat ik geen arbeidskaart kreeg met mijn Poolse Pobyt en daarom vroeg ik pas zo laat asiel aan.”*

3.19. Uit het gestelde in punt 3.18 blijkt dat verzoeker op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een vrees voor vervolging bij een terugkeer in Polen en dat hij integendeel aldaar genoot van de subsidiaire beschermingsstatus en er over een tijdelijke verblijfsvergunning beschikte. De Raad ziet dan ook niet waarop verzoekers verwachting gestoeld is dat de bestreden beslissing meer diende te motiveren aangaande zijn vrees voor vervolging in Polen. Gelet op het gestelde in punt 3.18 acht de Raad de motivering van de bestreden beslissing afdoende en pertinent waar deze stelt: *“Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij in Polen geen uitkering meer kreeg en er niet in slaagde werk te vinden en zijn gezin niet meer kon ondersteunen wijzen we op het feit dat de betrokkene verklaart dat hij in Polen in 2009 subsidiaire bescherming verwierf. De door hem aangebrachte documenten bevestigen dit. Dit impliceert dat de betrokkene geen asielzoeker meer is en dan ook niet meer in de opvangstructuren voor asielzoekers werd opgenomen. Het is de betrokkene toegestaan in Polen te verblijven, te werken en huisvesting te zoeken. De Poolse instanties zijn er, gezien het verblijfsstatuut van de betrokkene, niet toe gehouden de betrokkene huisvesting of werk aan te bieden. Er is afgaande op de verklaringen van de betrokkene geen enkele aanleiding om te stellen dat de Poolse instanties de artikels 26 (toegang tot werk) en 28 (toegang tot sociale voorzieningen) van de Europese Richtlijn 2004/83/EG niet zouden naleven. Het feit dat de betrokkene in Polen naar eigen zeggen geen uitkering meer ontving en geen werk kon vinden kan dan ook geen grond zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag door de Belgische instanties en kunnen niet worden beschouwd als feiten of omstandigheden, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder uit te de betrokkene tijdens zijn verhoor geen vrees tegenover de Poolse instanties.”*

3.20. De verzoekende partij maakt door haar beschouwingen en citaten uit een ECRE-rapport geenszins aannemelijk dat haar rechten als derdelander in Polen in concreto niet gevrijwaard zijn, nu zij in Polen genoot van de subsidiaire beschermingsstatus en Polen gebonden is aan internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van asielzoekers, zoals de bestreden beslissing vaststelt.

3.21. Waar verzoeker de vrees uit voor een *“chainrepatriatie”* stelt de Raad vast dat dit een loutere bewering is en dat de bestreden beslissing op zich niet voorziet in een terugleiding naar Rusland. Een

eventuele terugleiding naar Rusland zal slechts mogelijk zijn indien de Poolse autoriteiten hiertoe een afzonderlijke beslissing nemen en de verzoekende partij toont niet aan dat Polen, een land dat lid is van de Europese Unie, haar rechten – zoals onder meer vervat in het EVRM – niet zou respecteren.

3.22. De verzoekende partij toont geen schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aan, gezien het ontbreken van concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken, voldoende zwaarwichtige feiten (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

3.23. Ten slotte is er ook geen sprake van een ongelijkheid tussen EU-onderdanen en niet-EU-onderdanen. Verzoeker dwaalt als hij stelt dat hij niet in de mogelijkheid gesteld is een asielaanvraag in te dienen in België. De bestreden beslissing is immers het resultaat van het indienen van een aanvraag in België. Waar verzoeker opwerpt *“De beslissingen zeggen met geen woord, waarom de asielaanvraag niet in België kan worden behandeld. De beslissing is niet afdoende gemotiveerd in de mate dat de verwerende partij er zich toe beperkt de argumenten van de verzoekende partij te noteren, doch geen besluit treft, noch positief, noch negatief”* dient de Raad te benadrukken dat dit betoog feitelijke grondslag mist omdat er wel degelijk gesteld waarom de asielaanvraag niet kan worden behandeld in België en dit na een afweging van de elementen die verzoekers persoonlijke situatie kenmerken.

3.24. Verzoeker toont niet aan met welke aspecten van zijn persoonlijke situatie in de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden. Verzoekers onnauwkeurige verwijzing naar een arrest van de Raad van 21 december 2009, waarbij hij bovendien nalaat aan te tonen dat zijn situatie vergelijkbaar is met de situatie van de vreemdeling die aanleiding gaf tot dit arrest, doet aan het voormelde geen afbreuk. Verzoekers blote affirmaties en theoretische beschouwingen omtrent de geschonden bepalingen, zijn citaten uit allerlei teksten en het verstrekken van allerlei rapporten in de bijlage bij zijn verzoekschrift, kunnen geen aanleiding geven tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.25. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van *“HET ARTIKEL 1 EN 3 VAN HET VERDRAG INZAKE DE RECHTEN VAN HET KIND.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het Kind bepaalt :

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht”.

Dat beslissing duidelijk in strijd is met het belang van het kind gelet op algemeen gekende mensenrechtenrapporten die de toestand in Polen duidelijk omschrijft voor Tsjetsjenen. Verzoeker werd subsidiaire bescherming toegekend, toch besloot het gezin te vluchten, ze verklaarden dat ze geen uitkering kregen en geen werk konden vinden.

Terwijl hieromtrent in de bestreden beslissing niets gemotiveerd worden inzake het belang van het kind, nochtans een primordiale verplichting.

De verzoekende partij wenst hiertegen beroep aan te tekenen, nu hij niet akkoord kan gaan met de voor hem disproporionele en oncorrecte beslissing.”

3.26. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden met de verwijzing naar de volgende rechtspraak:

“Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 3, 7 en 9 van het Kinderrecht en verdrag, dient te worden vastgesteld dat, gelet op de geest, de inhoud en de bewoordingen, de bepalingen van de artikelen 3, 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag op zichzelf niet volstaan om

toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van deze bepalingen niet dienstig kan inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58 032; RvS 1 april 1997, nr. 65 754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76 554; RvS 28 juni 2001, nr. 97 206)."

Het derde middel is niet gegrond."

3.27. Daargelaten de vraag of de door verzoeker ingeroepen bepalingen van het Kinderrechtenverdrag directe werking hebben, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing enkel getroffen werd in hoofde van verzoeker zodat hij niet dienstig kan opwerpen dat er geen rekening werd gehouden met de belangen van zijn kinderen.

Het derde middel mist feitelijke grondslag.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA